

Odenus, D. 11/11 38.

Kære Venner!

Jeg er Ivar og meget andet skyldig. Det var ikke
vædet min Mening at saare nogen; min sandelige Klodselted,
et viljelst Redskab eller hvad, har bragt mig ind i en Misere,
saa jeg maa se at komme ind af igen. Men jeg vil se
gaa det, saa det er Hæderhed. Jeg gik paa Bauggaarden for
at ville bede Genuer Larsen om Forladelse, men fik det saa
ikke gjort. Jeg traaler i det hemmeligt, at man vil tilgive mig
endnu en Gang. Det er mit højeste Ønske, at der maa
være et rent og sunt Forhold mellem os. Og det er godt
at vide, at man kan med Mevrenke at gøre, der ikke
drammer, men bager en Kædet ved Haanden og vejleder, saa
man smiler og falder. Grundene kan være saa mange,
jeg skal ikke forsøge at rene mig selv eller lægge noget
beskæftiget Udskiv til Grund derfor, for jeg ved det ikke.

Saa maa jeg jo være syg, vi se Ivar maake mere, og maake
var jeg det ogsaa. Af Overenskomstens maake, saa jeg ikke
baalte at nogen satte et Stempel paa det, der altid
holder mig oppe, Markisius og hans Arbejde. Af Dudske,
Bitterhed, Jalousi o.l. har jeg ikke det var. I de sidste
3-4 Uger har jeg haft 70-80 Mevrenke her, der har krævet
at min Tid og Energi, saa jeg har lidt har sagt til mig
selv:

Nå, jeg kan ikke mere. Men en anden Person har sagt:
"Hør skal!" Og man må op Kl. 6 hver Dag og fortælle,
og blive ved og blive ved. At nogen nogensinde skal
hjælpe mig er utviveligt for mig selv og andre. Ungdom-
men har det endnu værre, gudskelov jeg ikke er i deres
Sted. At skulle forlign alt det Stof der må læses ind,
viden for mig. Være endnu værre. Jeg har haft saa
voldsomme Vanvæbølger i den sidste Tid, Nat og Dag.
Saa det har været uorden iindholdelig. Ikke saadan, som
man kan se en Blodsigning i Hovedet nej over hele
Kroppen vedde jeg, saa jeg havde hørt i at få alt
Tøj af mig, og jeg har spejlet paa, om det var en
Fysik eller en aandelig Sygdom. Saa var det, der skete
lige som en Eksplosion, bræk og Overbelastning. Jeg kan
ikke selv forklare det. Jeg skal ihvertfald nok sige
mig for at sige et andet Uenumke, der begaar en
Overlagt Handling. Der er Kræfter i, som jeg ikke
kender eller ved hvordan de virker og kommer.

Jeg vidde gerne, at Læge Lænderne skide ^{vel} glade for at
kæmpe med, og der var saa begejstret, at de maade
kæmpe paa Onsdag igen. Hvalde jeg kunde fantasie
om Skuffe, ved jeg ikke, da jeg aldrig selv har været
skuffet, trods med. Jeg kan nemlig ikke sympatisere
med de Uenumke, der har yfret Kunde om snart at
få anden del af "Leds Ky." Jeg har aldrig ment.

at den Raam nok hie sin Tid, naar Tiden var inde
korte, og naar Rinde begynde at leve lidt efter det,
naar allerede var jaet at vide: At der i Kbh. Rind
maaske var længere fremme i Stoffet, og at det er det.
Langsønderen var lidt, var der sandelig ikke noget
nys hie, da det var nok er der fra de fleste stue
indgaa, som stue bringe Stoffet videre ind hie Of-
fentlig heden. Hvis mit forinden blev var Rindt byer
gaa Billeder biler sig mange Gange: om Toladene!
Jeg var saa sandelig minen Rind hie at jole mig
som Trølleben, jeg er trodsmod ikke ved at open
en Rindig Tanke. Jeg er ikke ved hie at Rind i
Hind Rind eller i Kolde. Jeg joler mig saa den
rest skyldige af den alle, naar jeg sidder der. Og dog
jeg kan ikke lade være med at Rind. Vi Men:
under er sammest af et uindlyst Hof.

○ Hadde vi er Vænn, og at den Rind hie mig,
jeg stue nok er at jolde mig.

Kærlig Hilsen

Peres Væg.

Thraustian

N.B. Skrevet saa altsaa i mit alder der Hestværk.